

MELDURIN

Sonja Jógvansdóttir

SOSIALA HJARTAÐ

BANKAR HART

Í VINSTRU SÍÐUNI

Rættindini og korini hjá teimum veikastu hava hægstu raðfesting
hjá Sonja Jógvansdóttir, sum í september var vald á ting

Árni Gregersen

Hon er 38 ára gomul og er nývald á ting.

Sonja Jógvansdóttir stillaði upp til løgtingsvalið og fekk heilar 1021 atkvøður.

Tey, sum valdu Sonju Jógvansdóttir vita væl, at hon í sínum politikki liggur í vinstru síðu og raðfestir korini hjá teimum veikastu ómetaliga høgt.

– Eg eri blóðreyð og liggi heilt úti á vinstraveinginum. Tað standi eg við. Eg havi ein politikk, sum hevur til endamáls at betra korini hjá teimum veikastu, so tað raðfesti eg ómetaliga høgt, sigur Sonja Jógvansdóttir.

Gjøgnum sítt dagliga arbeiði, sum samskipari hjá Samtak, hevur samfelagsfrøðingurin gjøgnum níggu ár sæð skuggasiðurnar í samfelagnum.

Hon hevur sæð korini hjá teimum veikastu og hon hevur sæð, at nógvar av teimum skipanum við hava, als ikki virka, men sleppa teimum veikastu uppá fjall.

Hennara vitan sigur henni, at tað ofta eru tey, sum hava minst orkuna, sum koma illa fyri í teimum skipanum, sum annars upprunaliga eru gjørdar til at lofta teimum veikum.

– Eg haldi ikki ein kann lasta starvsfólkum fyri, at tað ofta endar skeivt, men meira teimum skipanum, sum gjøgnum árin hava verið fyri so ógvusligum sparingum, at tær ikki longur virka eftir ætlan, sigur Sonja Jógvansdóttir.

Ov smáar upphæddir

Sonja Jógvansdóttir hevur arbeitt fyri Samtak í níggu ár. Hesi árin hevur hon mangan sæð fólk koma illa fyri av ymiskum orsökum.

Næstan líka so ofta hevur hon sæð, at hesi fólk ikki fáa ta hjálp, sum tey eiga at hava rætt til.

Her er tað politiska skipanin, sum svíkur, tí peningurin verður ikki settur av í nóg stórum upphæddum

Tey renna seg fast í skipanum, men ofta er tað eisini so, at tær upphæddir fólk eiga rætt til eru so smáar, at tær muna alt ov lítið.

– Hetta kunnu vit ikki leggja starvsfólkunum í sosialu skipaninum til last. Her er tað politiska skipanin, sum svíkur, tí peningurin verður ikki settur av í nóg stórum upphæddum, sigur hon.

Í sínum dagliga yrki fyri Santak hevur hon sæð nógvar lagnur, sum koma illa fyri. Fakfeløgini royna at hjálpa, men ofta er gjøgnumskygni í skipanunum ov ringt. Hon leggur afturat, at tað eisini eru aðrir stovnar sum royna at hjálpa, men at tað ofta ikki røkkur á mál.

– Vit síggja eina skuggasiðu av samfelagnum, har fólk sum eru rakt av sjúku ella øðrum ikki fáa hjálp at fóta sær aftur. Tey, sum veikast eru, verða ofta slept uppá fjall, sigur Sonja Jógvansdóttir.

Hon heldur, at tað ofta er so, at tey sum frammanundan eru sterk og hava orku, fáa hjálpina, meðan tað gongur meira striltið hjá teimum veikum at fáa sama stuðul.

– Ofta hava fólk, sum eru rakt av sjúku og øðrum, ikki menniskjasligt yvirskot at

berja seg ígjøgnum skipanirnar, sigur hon.

Tænastulóg

Sonja Jógvansdóttir heldur, at tað eigur at vera soleiðis, at vit hava eina sosiala tænastulóg við klárum gjøgnumskygni.

Ein lóg, sum tryggjar sosialu rættindini í samfelagnum, so tú til dømis veitst, hvørja hjálp tú hevur rætt til, kemur tú illa fyri.

– Tað er ein trygd í sær sjálvum tá ið tú veitst, hvørji rættindi tú hevur, verður tú raktur av sjúku ella øðrum. Tað gevur ein tryggleika og skapar vón, sigur Sonja Jógvansdóttir.

Hon vísir á, at nú noyðist tú ofta at berjast, sjálvt um tú veitst at tú hevur nøkur rættindi.

– Mangan eru tað tey, sum eru illa fyri, sum stríðast mest og royna at taka ábyrgdina, sjálvt um tey ikki altíð megna tað. Tað er í teimum førum, at samfelagið skal taka sína ábyrgd, sigur hon.

Privat og alment

Í dag heldur Sonja Jógvansdóttir, at privata vinnulívið ofta er betri at átaka sær sosialar ábyrgdir enn tað almenna.

– Mongu sparingarnar eru helst ein orsök til hetta, men tað er eisini ein spurningur um hugburð. Hvat kann ein

gera og hvat eigur ein at gera fyri at liva upp til samfelagsligu sosialu ábyrgdina, sigur hon.

Tá ið Sonja Jógvansdóttir í summar valdi at stilla upp fyri Javnaðarflokkin, so setti hon sær sum mál at virka fyri nøkrum rættindum í samfelagnum. Talan er bæði um sosial rættindir, men so sanniliga eisini um nøkur borgarlig rættindir.

– Og tað ætli eg mær framvegis at arbeiða fyri. Eg havi ikki lagt mína politisku lívsleið soleiðis til rættis, at eg skal gerast livibreyðs-politikari. Eg havi setti mær fyri at røkka nøkur mál, sum fara at bota um sosialu rættindini og borgarligu rættindi, sigur hon.

Visjónin

Sonja Jógvansdóttir hevur eina visjón fyri hetta samfelagið.

Hon dugir at síggja inn í hitt lovaða landið, har nógv er munandi betri enn tað er í dag.

– Í nógvum førum snýr tað seg um at taka avgerðir. Avgerðir, sum broyta støðuna frá tí, sum hon er í dag, til betri rættindir og betri gjøgnumskygni, sigur hon.

Sum nývald tingkvinna kennir hon seg hava fingið eina stóra ábyrgd.

– Eg haldi tað er ein tung ábyrgd, sum hvílir á okkum, sum eru vald á ting. Ein ábyrgd, sum vit eiga at taka í størsta álvara. Vit eru tey útvaldu, sum skulu tæna samfelagnum.

Politikkarar eiga at duga at hugsa í mannalagnum heldur enn í bara skipanum og tølum.

– Tað er umráðandi hjá okkum alla tíðina at hava í huga, at vit eru vald at stýra einum samfelag – ikki einari fyrirköku. Tað er hvørt sítt, sigur Sonja Jógvansdóttir.

Sum hon sjálf hevur nevnt, so er hon blóðreyð og hoyrir til á ytsta vinstra veinginum. Tí er tað nærum sjálvsagt at hon sigur, at hon virkar fyri, at virðini í samfelagnum verða býtt øðrvísi enn í dag.

Hon hevur eisini í privata lívið sínum tikið lut í hjálpararbeiðnum hjá felagsskapinum »Í menniskjum Góður Tokki.«

– Tað innlit, sum eg havi fingið tann vegin, umframt í mínum dagliga yrki fyri Samtak, ger, at eg fari at berjast fyri, at virðini í samfelagnum verða javnari býtt, enn tey verða í dag, sigur Sonja Jógvansdóttir.

